

att ingå äktenskap vilket katolska och muslimska präster inte kan göra. Diamantopoulou, ledamot av kommissionen, besvarade den 9 januari 2001 min fråga med nummer E-3622/00⁽¹⁾ avseende just detta område om jämställdhet mellan män och kvinnor när det gäller att utföra religiösa symbolhandlingar dock utan att hon tog upp frågans innehåll.

Det bör uppmärksammas att kommissionens rapport "Lika möjligheter för män och kvinnor i Europeiska unionen"⁽²⁾ innehåller en mängd förslag för bekräftande av jämställdheten inom EU, bland annat angående en "jämn fördelning av män och kvinnor i beslutsfattandet" och integrering av könsaspekter i sysselsättningsstrategin.

Är det förenligt med tanken på jämställdhet att kvinnor inte prästvigs när jämställdhet är något som kommissionen och EU:s övriga organ propagerar för? Vad anser kommissionen om att kvinnliga präster finns inom den protestantiska kyrkan? Vilka initiativ skulle kommissionen kunna ta för att göra frågan mera känd och för att få en förståelse inom de övriga kristna samfundet och inom andra religioner (exempelvis judendomen och islam) för att kvinnor bör få möjlighet att prästvigas? Vad anser kommissionen om förbudet att ingå äktenskap och att bilda familj vilket gäller för alla som innehar religiösa ämbeten inom alla religioner och samfund förutom den ortodoxa kyrkan där äktenskapet och bildandet av familj utgör något uppnåeligt och är ett klart exempel på respekt för den mänskliga naturen?

⁽¹⁾ EGT C 151 E, 22.5.2001, s. 196.

⁽²⁾ KOM(1999) 106 slutlig, 5.3.1999.

Svar från Anna Diamantopoulou på kommissionens vägnar

(4 september 2001)

Som kommissionen angav i sitt svar på parlamentsledamotens skriftliga fråga E-3622/00⁽¹⁾ kan den inte ingripa i eller yttra sig om frågor som ligger utanför gemenskapens behörighet, såsom vad gäller organisation, funktion och administration av religiösa angelägenheter som grundar sig på regler vilka är specifika för varje religion.

⁽¹⁾ EGT C 151 E, 22.5.2001.

(2002/C 40 E/172)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2003/01

från Robert Goebbels (PSE) till kommissionen

(6 juli 2001)

Ämne: Europeisk statistik om per capita-inkomster

Europeiska unionen, närmare bestämt Eurostat, tar regelbundet fram statistik med jämförelser till exempel mellan inkomsten per capita i unionens olika medlemsstater. I en publikation som nyligen utkommit görs det en jämförelse mellan medlemsstaterna i unionen och kandidatländerna. Om det europeiska genomsnittet betecknas med indexsiffran 100 kommer vid denna jämförelse Bulgarien att vara det fattigaste landet i det utvidgade Europa (med indexsiffran 23), medan Luxemburg kommer att vara det rikaste landet (med indexsiffran 181). För att nå fram till dessa resultat räknar Eurostat ut bruttoinlandsprodukten för varje land, uttryckt i köpkraftspariteter, och dividerar sedan denna med landets invånarantal. Leder då inte detta till ett missvisande resultat, framför allt i fråga om Luxemburg? Landets bruttoinlandsprodukt är ju resultatet av arbete som utförts av både sådana som bor i landet och sådana som inte gör det, och då räknas inte de sistnämnda med när Eurostat dividerar bruttoinlandsprodukten med antalet invånare i storhertigdömet.

Det som har en underordnad betydelse för alla andra länder inom unionen spelar en helt annan roll för Luxemburg, i och med att 95 000 av alla de 275 000 som arbetar i landet (enligt läget i april 2001), alltså över 37 procent av den yrkesverksamma befolkningen, är gränsarbetare som inte är bosatta i landet. Borde inte Eurostat se över sina metoder för den här sortens statistik, eftersom dessa metoder i sista hand är olämpliga?

Svar från Pedro Solbes Mira på kommissionens vägnar

(18 september 2001)

Sifferuppgifterna i bruttonationalprodukten (BNP) per capita i euro och köpkraftsstandard distribueras varje kvartal av Europeiska gemenskapernas statistikkontor (Eurostat) till medlemsstaterna, kandidatländerna och andra länder.

För att kunna lämna ett detaljerat svar på parlamentsledamotens fråga bör några klarlägganden göras om de grundbegrepp som rör BNP och som här står i centrum för diskussionen, men som också berör bruttonationalinkomsten.

BNP utgör slutresultatet av den produktionsverksamhet som ett lands producerande enheter bedriver. Den kan beräknas på flera olika sätt, men det vanligaste är att den definieras som summan av privat och offentlig konsumtion, bruttoinvestering och resultatet av utrikeshandeln.

Bruttonationalinkomsten däremot avser inte produktionen utan snarare inkomsterna. Den erhålls genom att från BNP dra faktorinkomsterna till utlandet och till BNP lägga faktorinkomsterna från utlandet.

I internationella jämförelser används som mätare på välstånd av hävd huvudsakligen BNP, som definitionsmässigt produceras på ett lands ekonomiska territorium av dess egna eller utländska medborgare. Mätt på detta sätt är Luxemburg världens rikaste land med ett index som för år 2000 når upp till 190 (EUR 15=100).

Det finns dock flera förklaringar till detta:

- Luxemburg är ett specialfall, eftersom landet på grund av sin storlek betraktas som en enda region. Liksom alla regioner som bildar ett viktigt ekonomiskt centrum drar det till sig många pendlare som lämnar ett betydande bidrag till BNP (i unionen finns det några andra regioner i samma situation; Hamburg och centrala London ligger till och med före Luxemburg med 12 respektive 67 punkter enligt BNP för regioner år 1998).
- Luxemburgs BNP "späds" på av att pendlarna, men också invånarna i angränsande länder gör betydande inköp i landet, främst av konsumtionsvaror. Sådana inköp skall betraktas som export och räknas följaktligen in i BNP. Dessutom gynnar de statens finanser genom att inköpen beskattas.
- Prisnivån i Luxemburg är bara obetydligt högre än genomsnittet i gemenskapen, vilket medför att BNP per capita, uttryckt i köpkraftsstandard och med köpkraftspariteterna som omräkningsfaktor, är i stort sett densamma som BNP i euro. I allmänhet förhåller det sig så att ju högre indexet i euro är, desto lägre är indexet i volym (för Danmark t.ex. uppgår BNP per capita i euro år 2000 till index 146,4, medan det i köpkraftsstandarder stannar vid 120,2 eftersom landets prisnivå är mycket hög).

Beträffande frågan om Eurostat inte borde se över metoden för beräkning av denna typ av statistik anser kommissionen att det inte är möjligt och då främst av följande skäl:

- Sammanställningen av statistik styrs av internationella standarder och konventioner (för unionens del av Europasystemet för integrerad ekonomisk redovisning (ENS 95), för hela världen av Systemet för nationalräkenskaper (SNA)) där alla enskilda förhållanden i det ena eller andra landet inte kan beaktas.
- Antagandet av dessa standarder föregås ofta av långa diskussioner mellan de nationella experterna. Diskussionerna leder slutligen fram till rådets förordningar vilka i de flesta fall är resultatet av besvärliga kompromisser, särskilt då de innebär ekonomiska konsekvenser för länderna (t.ex. bidrag till gemenskapens budget).
- En stridsfråga är för närvarande t.ex. behandlingen av de indirekt mätta finansiella förmedlingstjänsterna (FISIM) som vissa medlemsstater, främst Luxemburg, skulle vilja fördela på brukarsektorerna och slutanvändningen i BNP (varigenom Luxemburgs BNP märkbart skulle öka ännu mer), medan andra

medlemsstater är mindre positiva till en sådan fördelning. I det här sammanhanget får man heller inte glömma att Luxemburg under mycket lång tid har publicerat två versioner av nationalräkenskaperna: en nationell version där FISIM beaktas och en gemenskapsversion som visar en bruttonationalprodukt, vars siffror ligger 10-15 % lägre än i den nationella versionen.

- Beträffande användningen av BNP som mätare vid internationella jämförelser kan det tilläggas att om man å andra sidan i stället använde begreppet nationalinkomst som ligger närmare begreppet inkomst, skulle situationen för Luxemburg del i grund och botten inte ändras, eftersom nationalinkomsten är obetydligt lägre än BNP.
- Kommissionen har i alla händelser uppmärksammat parlamentsledamotens fråga som tar upp ett grundläggande statistiskt problem. Statistik bygger på standarder och konventioner som internationellt tillämpas i alla länder och kan därför inte omfatta alla företeelser i det ekonomiska och samhällsliga livet.

(2002/C 40 E/173)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2008/01

från Renato Brunetta (PPE-DE) till kommissionen

(6 juli 2001)

Ämne: Operativa ledningssystem för försörjningen med naturgas till den europeiska marknaden som helhet

Enligt uppgifter i Europeiska investeringsbankens undersökning "The Western European Gas Market, 1996" ("Den västeuropeiska gasmarknaden, 1996"), kommer den europeiska marknadens beroende av externa källor att öka från 31 procent år 1995 till 45 procent år 2010.

Leverans av dessa kvantiteter kräver ett system med diversifierade, långsiktiga leveransavtal och ett optimalt utnyttjande och byggande av rörledningar som gör det möjligt att transportera den levererade gasen till konsumentmarknaden. I samband med projekteringen av dessa lösningar måste frågan om gastransportnätens operativa ledning betraktas som ett strategiskt problem på högsta nivå.

Vilka initiativ har kommissionen tagit, eller har kommissionen för avsikt att ta för att garantera högsta tänkbara "reliability and dependability" när det gäller försörjningen med naturgas från källor som ligger utanför Europeiska unionens territorium (som kommer att bli de dominerande) och framför allt, vilka är de organisationsformer som leverantörer och transportörer vill inrätta för att på operativ nivå möta problemet att dämpa effekterna av de allvarliga katastrofer som skulle kunna ske i anläggningarna för transport av naturgas eller som ett resultat av att producentländerna blockerar leveranserna?

Svar från Loyola de Palacio på kommissionens vägnar

(6 september 2001)

Gemenskapens efterfrågan på naturgas väntas öka under de kommande decennierna medan gemenskapens inhemska produktion av gas på medellång till lång sikt väntas minska. Gemenskapens beroende av gaskällor utanför Europa väntas således öka under närmaste 20-30 åren.

På grund av den allt större efterfrågan på importerad gas krävs starka politiska förbindelser och bra transportförbindelser med leverantörländer utanför gemenskapen och en diversifierad försörjning. I kommissionens grönbok "Mot en europeisk strategi för trygg energiförsörjning" (!) behandlas centrala strategiska frågor angående gemenskapens försörjningstrygghet, bland annat möjliga geopolitiska konsekvenser av den väntade ökningen av beroendet av import från gasleverantörer utanför EU, till exempel Algeriet och Ryssland.

Det bör påpekas att kontinuiteten i leveranserna från tidigare Sovjetunionen och sedan Ryssland, som är den största externa leverantören av gas till gemenskapen, har varit exemplarisk under de senaste 25 åren, och att förstärkt tekniskt och politiskt samarbete med leverantörer utanför gemenskapen är av ömsesidigt strategiskt intresse på lång sikt.